

РЕШЕНИЕ

№ 66

гр. Ловеч, 25.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, I СЪСТАВ, в публично заседание на шести октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: МАГДАЛЕНА СТАНЧЕВСКА

Членове: ЙОВКА КАЗАНДЖИЕВА
ВАСИЛ АНАСТАСОВ

при участието на секретаря ДАНИЕЛА КИРОВА
в присъствието на прокурора Димитър Тодоров Димитров (ОП-Ловеч)
като разгледа докладваното от ВАСИЛ АНАСТАСОВ Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20214300600080 по описа за 2021 година

С присъда № 260003/18.12.2021 г., постановена по НОХД № 76/2020 г. Троянският районен съд, пети състав е признал подсъдимия ВЛ. КР. В., ЕГН ***** от *** за виновен, в извършване на престъпление по чл.129, ал.1, във вр. с ал.2, пр.2, алт.2 и чл.54 от НК като го е осъдил на 4 /четири/ месеца лишаване от свобода, което наказание да изтърпи реално, при първоначален общ режим.

Осъдил е ВЛ. КР. В. да заплати по сметка на Районен съд – Троян сумата от 278 лева разноски по делото, а по сметка на ОД на МВР гр.Ловеч сумата от 191,53 лева разноски от досъдебното производство.

Срещу така постановения съдебен акт, в законноустановения срок е постъпила въззивна жалба от адв. Е.Ц. от ЛАК – защитник на подсъдимия ВЛ. КР. В., в която се развиват доводи, че присъдата е неправилна, поради нарушение на закона и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, свързани с допускане, събиране, проверка и оценка на доказателствения материал по делото. Моли съда да отмени присъдата и постанови нова, с която оправдае подзащитния му.

Подадено е и допълнително изложение в подкрепа на въззивната жалба от адв. Ц., в което заявява, че поддържа становището си, че събраните по делото доказателства не постигат степента на несъмненост на обвинението, въздигната от чл.303, ал.2 от НПК като основен

критерий за постановяване на осъдителна присъда. Счита, че обвинителната теза - а именно, че на 23.09.2020 г. подзащитният му е причинил средна телесна повреда на пострадалата е недоказана. Твърди, че подробни аргументи за това твърдение са били изложени в пледоарията в хода на устните състезания, но явно съдът не се е съобразил с тях.

Излага, че в мотивите си съдът възприема и цени като достоверни единствено и само показанията на свидетелите на пострадалата К., които са нейни дъщеря, съпруг, син и техен приятел - т. нар.свидетел - очевидец П.В.. Твърди, че ТРС е счел, че показанията на тези свидетели са правдиви и кореспондират както помежду си, включително и с показанията на полицейските служители св. И.К. и св. В. Г.. Счита, че е следвало показанията на роднините на К. да се ценят през призмата на тази роднинска връзка, тъй като те са заинтересовани от изхода на делото, а що се касае до показанията на свидетелите - полицейски служители, то тези показания са преразказ от чутото от изброените по - горе свидетели, като нито кореспондират с приетата от съда фактическа обстановка, а дори и напротив твърдението на св. В. Г. , че подсъдимият спрял колата, отворил прозореца и бутнал пострадалата внасят елемент на съмнение и колебание дали такова действие е извършено от подсъдимия и възможно ли е при такъв механизъм да се получи това нараняване.

Изтъква, че съдът обаче не е приел за достоверни показанията на св. Р. В.а и св. С.С., като е счел, че трябва да се отчете факта, че св. В.а е съпруга на подсъдимия и дава показания в негова защита. Изтъква, че ТРС не е отчетел обаче, че св. Цв. К. е дъщеря, св. М. К. е съпруг, а св. М. М. е зет на пострадалата и е приел техните показания за достоверни, което е мерене с различен аршин, което е недопустимо. Излага, че съдът приема, че никой никога не бил виждал св. Ст. С. на това място, този ден, което не било вярно. Твърди, че св. Цв. К. в показанията си пред разследващия е посочила, че е видяла този свидетел да преминава с колата си в посока дома на подсъдимия, като сочи обаче различно време от времето, когато този свидетел е преминал там.

Излага, че съдът възприема напълно и без съмнение описаното от прокуратурата място на извършване на престъплението, включително и след изменение на обвинението - това е черен калдъръмен път, започващ от ул. „***“ в близост до орехово дърво, находящо се до електрически стълб в дясно по посока към същата улица. Твърди, че това място изобщо не кореспондира с показанията на самата пострадала, дадени в досъдебното производство, които следва да се приемат за по-достоверни предвид краткия период от време който е изминал от твърдяната случка. Излага, че в същите К. е посочила двукратно, че е събирала орехи около/до една чешма. Твърди, че действително в ляво по посока на движение по ул. „Д.Ч.“ към дома на подсъдимия има изграден каптаж и извор – чешма, като това място обаче няма нищо общо с мястото, което пострадалата е посочила на следствения експеримент с участие на съда. Изтъква, че тогава тя е посочила място, което се намира на около 30 метра след тази чешма в посока към дома на подсъдимия. Соци, че именно това място е било възприето и от прокурора, който е изменил обвинението в последното заседание по делото, тъй като до този момент това обвинение е било абсолютно неясно и не е кореспондирало

със събраните доказателства. Твърди, че показанията на т.нар. свидетел-очевидец кореспондират с показанията на пострадалата, дадени на досъдебното производство, но са в противоречие с приетото за установено място на извършване на деянието от прокурора, а впоследствие и от съда.

Счита, че съдът съвсем безкритично е приел показанията, дадени от св. П.В. въпреки многобройните противоречия и неизяснени факти в тях, излага аргументи в тази връзка. Намира, че следва да се обърне внимание и съвсем реалистично да се прецени възприятието на съда, че от мястото, където сочи, че се е намирал св. В. има видимост към мястото, посочено от пострадалата на следствения експеримент. Соци, че на проведения следствен експеримент съдът отново безкритично е приел твърдението на св. В., че сега няма видимост защото живият плет бил израснал от изминалите две години, сочи доводи в тази връзка.

Твърди, че незнайно защо съдът е приел, че тъй като в двора на подсъдимия имало 3 - 4 кучета, то това било доказателство, че пострадалата не би се качила в началото на имота на подсъдимия. Счита, че това е едно голословно твърдение, тъй като тези кучета са предназначени да пазят и придружават стадото овце на подсъдимия и не е изследван въпроса дали в този ден стадото и кучетата са били в двора или пък на километри разстояние от там на паша.

Изтъква, че ТРС е счел, че няма основание за изключване от доказателствения материал на двата протокола за следствен експеримент, извършени в хода на досъдебното производство, като е изложил за това мотиви, които защитата счита за неприемливи. Твърди, съдът не е изследвал въпроса след като подписалия се като присъствал технически помощник св.М. К. в съдебно заседание е заявил, че не е присъствал на следствен експеримент, то кой тогава е направил приложените снимки и кой е изготвил албумите, излага аргументи в тази връзка.

Твърди, че в хода на досъдебното производство защитата и подсъдимия са правили многократни искания за събиране на доказателства и нито едно от тях не е било уважено от прокурора, защото ако са били уважени поне част от тях е щяла да се установи фактическа обстановка съвсем различна от приетата от съда. Изтъква, че заобикаляйки закона прокурорът и разследващите са постигнали целения от тях резултат - осем месеца да събират и приобщават някакви доказателства, без подсъдимия да може да участва в разследването пълноценно и реализира правата си.

Твърди, че е било направено искане да бъде изискано и приложено изп. дело № 20130007272/2013 г. на публичен изпълнител на ТД НАП – София по което няма произнасяне от ТРС. Твърди, че това обаче е много важно доказателство, касаещо реабилитацията на подсъдимия към момента на твърдяното деяние и третирането му като осъждан от прокурора, а впоследствие и от съда, излага аргументи в тази връзка. С оглед на така изложеното заявява, че към датата на твърдяното престъпление подсъдимият В. е бил неосъждан, което обстоятелство е следвало да намери отражение и в мотивите на съда досежно третирането му като осъждан и в тази връзка постановяване на наказание

„лишаване от свобода“, което да бъде изтърпяно реално.

В заключение моли настоящата инстанция да отмени присъдата на РС - Троян и да постанови нова, с която признае подзащитния му за невиновен в това да е извършил твърдяното престъпление и да го оправдае. Предлага алтернативно, ако съдът прецени, че са налице допуснати отстраними процесуални нарушения, то да върне делото за разглеждане от друг състав на РС - Троян.

В съдебно заседание, въззивникът ВЛ. КР. В., редовно призован, се явява лично и с упълномощените си защитници –адв. Ц. от ЛАК и адв. Г. от САК. Заявява, че поддържа казаното от своите адвокати. Излага, че много кратко време преди да се случи това деяние, местопроизшествие, той е имал прокурорска проверка за опит за изнасилване на внучката на Й.. Твърди, че има документи в прокуратурата, подадени от тяхното семейство, които по това дело явно отсъстват, защото се установило през един домейн, по Апи-камерите, че неговата кола от няколко дена е била в гр.София и, че той е бил по безспорен начин по това време в гр.София. Изтъква, че бащата на момичето и зет на Й. К. е оттеглил от прокуратурата тази жалба, като в заседанието пред ТРС той е оповестил това свое решение, че е станало във връзка с молба на подсъдимия. Твърди, че това се е случило по простата причина, че те не са могли да докажат и това се е случило много малко преди настоящия случай случай. Излага, че този малък факт, който не е част от делото, много добре онагледява цялостната картинка на мероприятиято срещу него. Заявява, че желае делото да се върне в РПУ и да се видят всичките тези замесени хора, които са участвали в това грозно мероприятие, като е убеден, че това ще им даде материали за един нов много по -съществен процес.

Защитникът адв. Г. предлага на настоящата инстанция да постанови нова присъда, с която да признаете подсъдимия за невиновен по повдигнатото му обвинение. Счита, че всички показания, които подкрепят обвинението са противоречиви сами по себе си. На първо място твърди, че съпругът на пострадалата Й. – М. К. при разпита му като свидетел най-чистосърдечно си е признал, че съпругата му имала травма на ръката непосредствено преди случката и е ходила така бинтована. Даже на въпроса дали със скоба метална или с гипс, той е заявил, че е с гипс. Изтъква, че този факт е бил отречен от самата Й. К. и от дъщеря й, които категорично са отрекли това нещо. Счита, че някой от тримата лъже, излага аргументи в тази връзка.

На следващо място счита, че неправилно първостепенният съд е кредитирал показанията на единствения очевидец на случката св. П.В.. Навежда доводи, че няма как от това място, за където твърди, че е бил застанал, дори и при окастрения плет, той да е имал видимост към мястото на инцидента. Твърди, че плетът е бил окастрен по времето на огледа, че някой се е бил подготвил предварително, като плетът преди това не е бил окастрен и не случайно следствия експеримент в досъдебното производство е извършен зимата, когато са окапали листата, но случката е станала през есента, не през зимата. Счита, че дори да се предположи,

че така се е случило, показания на св. В. обясняващи последващото му поведение след инцидента са нелогични. Намира, че е абсурдно В. да не окаже помощ на Й. К. или най-малкото да не уведоми семейството ѝ за случката, а да си продължи пътя надолу.

Счита, с оглед изложеното от свидетелите В. и К. по време на следствения експеримент досежно механизма на деянието, че звучи неправдоподобно, подсъдимият да е слязал от колата, да заобиколи през задната ѝ страна, вместо да мине отпред, тъй като пострадалата му е близко, тя е до него, да заобиколи по някаква абсурдна траектория и да застане пред нея за да я бутне. Твърди, че от снимките се вижда, че мястото на случката е много тясно и ако подсъдимият беше бутнал К., има два варианта, тя да падне на тесния път напреки, та да мине през нея с колата (което не се е случило) или тя няма как да падне, тъй като отстрани има един овраг, неравност, на който тя не може да падне назад, че тя може най-много да седне назад, като по този начин е спорно дали ще получи нанесеното ѝ телесно увреждане, сочи аргументи в тази връзка.

В заключение моли съда да постанови нова присъда, с която да признае подсъдимия за невиновен, поради неизвършване на деянието.

Защитникът адв. Ц. заявява, че поддържа изцяло аргументите, които е изложил в пледоарията си пред първата инстанция, във въззивната жалба и допълнителното изложение към нея. Счита, че анализът на установените факти показва, че направените от съда изводи не доказват по несъмнен начин, както изисква чл.303, ал.2 от НПК виновността на подзащитния му. Твърди, че единственото доказателствено средство, пряко установяващо извършеното деяние, квалифицирано като престъпление по чл.129, ал.1 във вр. с ал.2, пр.2 от НК са свидетелските показания на пострадалата Й. К., като останалите свидетели - М. К., Ц. К. и М. С. са съответно съпруг, дъщеря и зет на пострадалата. Изтъква, че последните трима свидетели не установяват свои лични наблюдения относно главния фактор на доказване в процеса - деянието на подзащитния му, а само преразказва това, което им е разказала пострадалата. Счита, че решаващия извода на съда относно фактическите обстоятелства, при които е извършено престъплението се изграждат предимно на показанията на пострадалата, която обаче ги е променила три пъти досежно мястото, на което твърди, че е извършено деянието, като във връзка с тези променени показания прокурорът в последното съдебно заседание е изменил обвинението, досежно това място, без да се мотивира защо го прави. Счита, че извършените по време на ДП два следствени експеримента, е следвало да се изключат като доказателства по делото, защото по време на съдебното следствие е било установено, че специалистът - технически помощник, за който се твърдяло, че е присъствал и изготвил фотоалбуми - М. К., е заявил, че поставените подписи не са негови и не е присъствал на такива следствени експерименти, излага доводи в тази насока.

На следващо място, твърди, че пострадалият малко или повече е заинтересован от изхода на делото и особеното му положение в процеса може да го мотивира да бъде тенденциозен,

недобросъвестен и необективен и да породи у него желание да отмъсти на подсъдимия, да го принуди да възмезди нанесените му неимуществени вреди. Изтъква, че такова желание би могло да се породи и в неговите най-близки роднини – съпруг, дъщеря и други, което налага съдът, който когато преценява показанията на пострадалия, да ги подложи на много подробен и задълбочен анализ, което счита, че не е сторено от първоинстанционния съд. Счита, че тъй като са налице противоречия между показанията, дадени на предварителното производство и на съдебното следствие, съдът е следвало да констатира тези противоречия и в изпълнение на чл. 303, ал.1, т.2 от НПК в мотивите си да изложи съображения, защо възприема едни факти и отхвърля други. В тази връзка твърди, че по делото е установено, че подзащитният му и семейството на пострадалата, включително и самата пострадала, са били в лоши отношения, свързани с писането на жалби от едната и от другата страна, за което свидетелстват кмета и кварталният на селото. Излага, че този факт на тези взаимоотношения не е бил обсъден задълбочено от съда и не е анализиран в пълна степен, сочи аргументи в тази връзка.

Твърди, че в показанията на св. П.В. дадени пред съдия от ТРС по реда на чл.223 от НПК се откриват редица противоречия и нелогични действия, които са били маркирани от колегата му адв. Г., и които няма да преповтаря. Както нови възражения навежда, че св. В., както и останалите свидетели, е бил в лоши отношения с подзащитния му и то поради причина, че преди известно време е премахнал електропастир, поставен от В., и последният е бил принуден да подаде жалба в полицията, където В. е бил извикан и предупреден да не извършва повече такива действия.

Счита, че настроението на пострадалата, нейните роднини и този свидетел – очевидец, се корени в обстоятелството, че подзащитният му е дошъл от София, започнал е да се занимава със земеделие, да наема пасища, за да си отглежда стадото, което е нарушило интересите на всички тези хора. Твърди, че те не са могли да преглътнат това и са търсили всевъзможни начини, за да го елиминират от тази му негова дейност и те да продължат да се ползват от тези блага, които до този момент са ги ползвали безплатно, а той им е нарушил спокойствието.

В заключение и предвид изложеното, моли настоящата инстанция, да отмени присъдата на Троянския РС и да признае подзащитния му за невиновен в това да е извършил престъплението, в което е обвинен. Алтернативно моли съда да отмени тази присъда и върне делото на първоинстанционния съд за ново разглеждане от друг състав.

Окръжна прокуратура - Ловеч, представлявана от зам - окръжния прокурор Д., дава становище да бъде постановено решение, с което да се потвърди присъдата на първата инстанция като правилна, законосъобразна и мотивирана. Счита, че жалбата против присъдата на РС- Троян е неоснователна. Изтъква, че въпреки противоречивите свидетелски показания, ТРС е положил необходимите усилия за изясняването на обективната истина по делото, като след внимателен анализ, който е направил на събраните доказателства, преди

всичко на свидетелските показания, съдът е изложил своите съображения, кои от тях кредитира и кои не и защо. Счита, че по безспорен начин по делото е установено авторството и вината на подсъдимия в извършване на престъплението, като е установен също така и механизма на причиняване на средната телесна повреда на пострадалата. В този смисъл изцяло споделя изложените в мотивите на съда съображения като обосновани и законосъобразни, каквато се явява и обжалваната присъда.

Настоящата инстанция, като съобрази постъпилата въззивна жалба, допълнителното изложение към същата, становищата на страните заявени пред съда и събраните по делото доказателства отнас и от РС – Троян, и след като провери изцяло правилността на обжалвания съдебен акт, намира за установено следното :

Подсъдимият ВЛ. КР. В. живее със своето семейство в ***, на ул. „****“ *** и се занимава с животновъдство. На същата улица, но на административен адрес *** живее св. Й. М.ва К. със съпруга си – св. М. К., дъщеря ѝ – св. Ц. К. и нейният мъж – св. М. М..

До преди няколко години семейството на подсъдимия и семейството на св. Й. К. били в приятелски отношения, като дори подсъдимият В. живеел със семейството си в къща, собственост на Ц. К.. След като В.В. заживял в собствения си имот, отношенията между него и свидетелите Ц. К. и М. М. се влошили, като подсъдимият подавал жалби до различни органи срещу М. и семейството му. Ц. К. и М. М. също подавали жалби срещу подсъдимия по повод пуснати безнадзорно от него животни.

На 23.09.2018 г., около 08:00 часа св. Й. К. отишла на черен калдъръмен път, започващ от ул. „****“, в близост до каптиран извор с чешма, да събира орехи. Когато се намирала до орехово дърво, находящо се до електрически стълб, вдясно по посока на ул. „****“, св. К. видяла, че по посока откъм дома на подсъдимия, идва В., управлявайки своя лек автомобил. Св. К. се отместила в края на пътя, за да може подсъдимият да мине с автомобила си. След като я приближил, последният спрял автомобила си, без да изключва двигателя му, слязъл от него, заобиколил го отзад и отишъл до св. К., като с двете си ръце блъснал същата в областта на гърдите, вследствие на което тя паднала, завъртайки се на дясната си страна върху намиращите се встрани от пътя камъни. Пострадалата почувствала силна болка в дясното си рамо. В.В. се качил в лекия си автомобил и продължил движението си към асфалтовия път на ул. „****“, като минал покрай дома на пострадалата К., където бил видян от нейната дъщеря – св. Ц. К.. Малко след като въззивникът минал, св. Ц. К. чула майка си да вика и след като излязла от двора на къщата, я видяла да се приближава, държейки се за дясната ръка, като имала кръв по лицето. Св. Й. К. обяснила на дъщеря си, че В.В. я е бутнал и тя е паднала върху камъните, както и, че изпитва силна болка в дясното рамо. В 08:19 часа на 23.09.2018 г. св. Ц. К. е подала сигнал на телефон за спешни повиквания 112 за случилото се. Този сигнал бил препредаден на ЦСМП - гр.Ловеч и на ОД МВР - гр.Ловеч в 08:24 часа. На място пристигнали екип на ФСМП гр.Троян и служители на РУ МВР – гр.Троян - свидетелите И.К. и Венцислав Г.. Св. Й. К. била транспортирана с линейка в МБАЛ

гр.Троян, където ѝ е оказана медицинска помощ. Още на същият ден на К. е било извършено образно (рентгенографско) изследване, въз основа на резултатите от което, св. М.Р. - ортопед в МБАЛ - Троян, установил травматично счупване на главичката на дясната раменна кост на пострадалата Й. К.. На 25.09.2018 г. пострадалата била надлежно медицински освидетелствана, като ѝ било издадено медицинско свидетелство за пред съда /л.58/. В същото са отбелязани обективни находки, установени при извършения преглед, като освен травматичното счупване на главичката на дясната раменна кост, били установени и контузия на главата, охлузване на кожата на носа и хематом на дясната ѝ предмишница.

В хода на досъдебното производство е била назначена и реализирана съдебно-медицинска експертиза по писмени данни с вещо лице д-р Мери Газемба (л.83-84 от ДП). От изготвеното заключение се установява, че на Й. М.ва К. е причинено счупване на главичката на дясната раменна кост - повреда, обуславяща затруднение движенията на дясната ръка за около 3-4 месеца. Вещото лице е отразило в заключението си, че най-честият механизъм за това счупване е падане върху твърда повърхност и подпиране на ръката в областта на лакътя, което отговаря на начина на получаване на счупването на К. с оглед нейните показания и показанията на св. П.И..

Била е изготвена и допълнителна съдебно-медицинска експертиза по писмени данни от вещото лице д-р Газемба (л.109 от ДП), като в заключението е отразено, че на Й. М.ва К. е причинено травматично счупване на главичката на дясната раменна кост с последващо консервативно лечение - повреда, причинила на К. затруднение движенията на дясната ръка за около 3-4 месеца. Експертът е отразил също, че с оглед показанията на св. П.И. и показанията на самата пострадала, приема, че е възможно пострадалата след блъскане в областта на гърдите да се завърти и падне върху дясната ръка и рамо и да се причини това счупване.

По време на съдебното следствие пред ТРС е била поставена допълнителна задача към вещото лице д-р Газемба, която след преглед на представения от пострадалата диск, издаден от МБАЛ - гр.Троян, да установи налице ли е по-дълъг срок за възстановяване движенията на дясната ръка на пострадалата Й. К. от първоначално посочения такъв в изготвеното заключение по досъдебното производство. В изготвеното и поддържано в съдебно заседание от д-р Газемба заключение (л.177-178 от НОХД) се установява, че след преглед на рентгеновата снимка на дясната ръка от 12.02.2020 г. са налице значителни изменения - калус, контрактура на ставата, сублуксация на същата, стесняване на междукостното пространство и следва да се приеме, че се касае за старо счупване на шийката на дясната раменна кост с усложнения, най-вероятно от неправилно лечение. Вещото лице е отразило също, че срокът на възстановяване е удължен, към момента са налице данни за силно намалена подвижност на ръката и решението е смяна на ставата.

При така описаната фактическа обстановка настоящият състав прави категоричния и безспорен извод, че въззивникът ВЛ. КР. В. е осъществил от обективна и субективна страна

състава на престъплението по чл.129, ал.1, във вр. с ал.2, пр.2, алт.2 от НК, за това, че около 08:00 часа на 23.09.2018 г. в ***, на черен калдъръмен път, започващ от ул. „****“ в близост до орехово дърво, находящо се до електрически стълб в дясно по посока към същата улица, чрез блъскане с двете ръце в областта на гърдите и събаряне върху земята на дясната ѝ страна, причинил на Й. М.ва К. от ***, средна телесна повреда, изразяваща се в травматично счупване на главичката на дясната ѝ раменна кост, обусловило затруднение на движението на дясната ѝ ръка за около 3-4 месеца.

Троянският РС обективно е събрал, проверил и подложил на прецизна преценка, както доказателствата, свързани с тезата на обвинението, така и тези свързани със защитната теза, аргументирано е посочил въз основа на кои доказателствени източници основава изводите си, като изложените в тази връзка доводи се споделят напълно и от въззивния съд и не се нуждаят от допълване и преповтаряне. Обстойно са обсъдени възраженията направени от подсъдимия и неговите защитници, даден е отговор защо последните не се приемат. На въпроса за авторството в съответствие с изискването на чл.301, ал.1, т.1 от НПК, съдът е дал правилен и обоснован отговор, изцяло почиващ на безпристрастно формираното в хода на съдебното следствие вътрешно убеждение.

Настоящият състав намира за неоснователно възражението, че решаващият съд безкритично е дал вяра на показанията на пострадалата Й. М.ва К., както не е взел предвид нейното процесуално качество. В тази връзка се сочи, че последната се явява заинтересована от изхода на делото и особеното ѝ положение в процеса може да я мотивира да бъде тенденциозна, недобросъвестна и необективна, да породи у нея желание да отмъсти на подсъдимия, да го принуди да възмезди нанесените ѝ неимуществени вреди. Действително, на разпоредителното заседание проведено от ТРС на 26.05.2020 г., пострадалата Й. М.ва К. е била конституирана като граждански ищец и частен обвинител в процеса. Съдът е приел за съвместно разглеждане предявените от К. граждански искове – 20 000 лева касаещи претърпени неимуществени и 630 лева касаещи претърпени имуществени вреди (л.54 от НОХД). Същата обаче, преди даване ход на съдебното следствие и преди да бъде разпитана в качеството ѝ на свидетел в с.з. проведено на 17.09.2020 г., е депозирала пред съда молба (л.134), в която заявява, че оттегля искането си за конституиране като частен обвинител в процеса и не поддържа обвинението, както и, че оттегля предявения от нея граждански иск и моли съда да приеме, че вече не е конституирана като граждански ищец в процеса. Молбата ѝ е била уважена от решаващия съд, като при даване ход на съдебното дирене св. К. вече не е имала качеството на частен обвинител и граждански ищец в процеса, предвид което не може да се търси някаква предубеденост или заинтересованост от нейна страна. Нещо повече, св. Й. К. е депозирала своите свидетелски показания под страх от наказателна отговорност съгласно разпоредбата на чл.290 от НК.

Досежно механизма да деянието св. Й. К. (л.139-140) е категорична, че около 08:00 часа на 23.09.2018 г. тя се е намирала на черен калдъръмен път, започващ от ул. „****“, под корона на орехово дърво, находящо се в близост до електрически стълб в дясно по посока на

цитираната улица. Твърди, че се била навела и събирала паднали орехи, като мястото, на което била застанала, било каменисто, с надлъжен наклон. Посочва, че в един момент, малко над мястото, на което се намирала тя, спрял управлявания от подсъдимия лек автомобил, придвижващ се по горепосочения черен път в посока от имота, който последният обитавал към ул. „***“. Твърди, че В. бил сам в превозното средство, като след спирането му не изгасил двигателя му, задействал ръчната му спирачка и тръгнал към пострадалата К.. Изтъква, че тя го забелязала и се изправила. Твърди, че В. се приближил към нея, заявил ѝ, че не можел да ги гледа, след което я блъснал силно с две ръце в областта на гърдите. Излага, че в резултат на това тя загубила равновесие, завъртяла се, след което паднала на дясната си ръка върху намиращ се в близост до стъблото на горепосоченото орехово дърво камък. Твърди, че в този момент почувствала силна остра болка в дясното си рамо. Посочва, че непосредствено след това подсъдимият безцеремонно се качил бързо в автомобила си и потеглил в посока горепосочената улица.

Заявеното от св. Й. К. се потвърждава от показанията на дъщеря ѝ и съпругът ѝ – свидетелите Ц. (л.140) и М. К. (л.140), които видяли преминаващия покрай дома им автомобил управляван от подсъдимия. Дватама свидетели са категорични, че няколко минути след като видяли автомобила на В., възприели зрително и пострадалата Й. К., идваща от горепосочения черен път, по който бил минал преди това и подсъдимият. Категорични са, че Й. К. викала от болка и се държала за дясното рамо, че по лицето ѝ имало охлузвания. След това пострадалата обяснила на дъщеря си и съпруга си как непосредствено преди това подсъдимият я бил блъснал и тя паднала на камък върху дясната си ръка. Заявила им, че последната много я боляла и имала чувството, че „щяла да се откачи“. В 08:19 часа на 23.09.2018 г. св. Ц. К. уведомила за случилото се дежурен оператор на ЕЕПСН № 112. В 08:24 часа на посочената дата подаденият сигнал бил препредаден на ЦСМП -Ловеч и ОД на МВР – Ловеч. В тази връзка е и изготвената по делото фотоскопска експертиза (л.94-99 от ДП). Мястото на гореописаното деяние било посетено от дежурен екип на ФСМП - Троян и служители от дежурен автопатрул на РУ -Троян в състав свидетелите К. и Г.. Пострадалата Й. К. била транспортирана незабавно в МБАЛ - Троян за оказване на медицинска помощ със съставен в 08:31 часа фиш за спешна помощ от ФСМП - Троян от 23.09.2018 г. с отразена в същия диагноза: „съмнение за счупена дясна ръка раменна кост“ (л.56 от ДП). Същият ден в посоченото лечебно заведение на пострадалата било извършено образно (рентгенографско) изследване. В приложеното по делото искане за образно изследване № 592/23.09.2018 г. (л.57от ДП) на името на Й. К. е отразена диагноза от св. М.Р. – лекар ортопед при МБАЛ - Троян „счупване на главичката на дясна раменна кост“. В показанията си в хода на съдебното дирене пред ТРС (л.142) същият категорично е заявил, че при снемане на анамнестични данни от пострадалата по повод причината за констатираното ѝ травматично увреждане, същата му заявила, че е била „бутната“. На 25.09.2018 г. пострадалата е била надлежно освидетелствана от общопрактикуващ лекар, като ѝ било издадено медицинско свидетелство (л.58). В анамнестичната му част е посочено за съобщен от К. нанесен ѝ на 23.09.2018 г. побой от познато лице, което я било блъснало, в

резултат на което ѝ били причинени констатираните при извършеното ѝ освидетелстване като обективни находки в заключителната му част телесни увреждания, а именно: охлузване на кожата на лицето, хематом на дясната предмишница и счупване на дясната ѝ раменна кост.

Гореописаните телесни увреждания по един категоричен начин се установяват и от назначените по делото две съдебно-медицински експертизи – първоначална (л.83-84 от ДП) и допълнителна (л.109 от ДП). Нещо повече, според вещото лице най-честият механизъм за това счупване е падане върху твърда повърхност и подпиране на ръката в областта на лакътя, което отговаря на начина на получаване на счупването на К. с оглед нейните показания и показанията на св. П.И.. В проведеня в съдебно заседание по делото на 25.11.2020 г. разпит (л.181 от НОХД) вещото лице е заявило, че при падането върху твърда настилка и подпиране на лакътна става на горен крайник довежда до счупване в най-слабото място - шийката на раменната кост. Също така според експерта по описания от пострадалата начин биха могли да бъдат получени освен съставомерното и останалите констатирани като обективни находки причинени от деянието леки телесни увреждания на К., а именно: хематом на дясната предмишница и охлузване на кожата на лицето.

Съобразявайки изложеното дотук, това, че наличните по делото обективни находки се подкрепят напълно горесцитираните гласни и писмени доказателства, както поотделно, така и в своята съвкупност и взаимна връзка, всичко това навежда до единствено възможния и логичен извод за авторството на дееца досежно извършеното от него деяние, предвид което възраженията на защитата и подсъдимия в тази връзка следва да се оставят без уважение, като неоснователни.

На следващо място, настоящият състав не приема възраженията за недостоверност на заявеното от свидетеля – очевидец П.В. И.. В хода на образуваното досъдебно производство, същият е бил разпитан в качеството на свидетел от разследващ полицай (л.78от ДП), както и при условията на чл.223 от НПК пред съдия от ТРС (л.80-81 от ДП). Налице е пълно съответствие между заявеното от св.И. както по време на ДП, така и в хода на съдебното следствие (л.141-142 от НОХД), и при проведените с негово участие следствени експерименти в хода на ДП (л.105-107) и на съдебното следствие (л.165-167 от НОХД). Св. И. е категоричен, че на инкриминираната се е намирал в наследствената си къща в ***. Заявява, че е съсед на пострадалата и я познава. Твърди, че било неделен ден и не бил на работа, което е установено от изискана в хода на съдебното следствие писмена информация от работодателя му „В.Б.“ АД. Посочва, че сутринта тръгнал на риболов, движел се пеш по ул. „***“ и около 08:00 часа на същия ден се намирал в близост до трафопост с намираща се до него зелена на цвят метална порта, като бил стъпил на асфалтова настилка на пътя до една от колоните на въпросната порта и намиращия се до нея жив плет. Съгласно показанията му възприел как управляваният от подсъдимия лек автомобил се придвижвал по горепосочения черен калдъръмен път към ул. „***“. Твърди, че забелязал и намиращата се под горепосоченото орехово дърво съседка -пострадала К., която се била навела. Заявява, че

видял, как подсъдимият спрял управлението от него автомобил, без да изгаси двигателя му, след това слязъл от него, заобиколил го и тръгнал надолу към пострадалата, че на около 1-1,5 м. от въпросния орех я блъснал с две ръце в областта на гърдите, при което К. някак си се завъртяла и паднала встрани от пътя. В показанията си св. И. излага, че непосредствено след това, чул, че пострадалата нещо крещяла, но решил, че говорила след В.. Твърди, че възприел опита ѝ да се изправи, решил, че не е пострадала сериозно и продължил по пътя си. Излага, че междувременно подсъдимият бил слязъл от въпросния черен път и завил наляво по ул. „***“, като продължил движението си към намиращ се в близост мост. Св. И. заявява, че продължил движението си по ул. „***“, преминал покрай къщата на пострадала и след въпросния мост слязъл по пътека до реката.

В хода на извършения следствен експеримент на 27.10.2020 г. със св. П.И. (л.165-167), решаващият съд е констатирал, че към посочената дата от мястото на което последният се е намирал и е възприел случилото се, намиращият се до рамото на портата жив плет, възпрепятства видимостта към мястото, което св. Й. К. е посочила, че се е намирала когато е била блъсната от подсъдимия. По повод на така направената констатация св. И. заявява, че предвид изтеклия повече от двегодишен период от датата на деянието, ситуацията се била променила, като тогава видимостта му на инкриминираната дата не е била възпрепятствана предвид обстоятелствата, че височината на въпросния жив плет била друга, същият бил по-нисък, като е била налице промяна и в клоните и разлистеността на ореховото дърво, находящо се преди т. нар. каптиран извор. Целта на следствения експеримент според разпоредбата на чл.166 от НПК е съдът и органите на досъдебното производство да проверят и уточнят данни, получени от разпита на обвиняемия и свидетелите или от друго действие по разследването или съдебно - следствено действие. Същият представлява възпроизвеждане на обстановката или на отделни обстоятелства от изследваното събитие и извършване на необходимите опитни действия с цел да се проверят и уточнят някои данни, получени от извършените следствени действия. Под възпроизвеждане следва да се разбира изкуствено възсъздаване на съответната обстановка или на отделно обстоятелство с необходимата точност. Не се изисква и не може да се изисква, разбира се, тъждество на възсъздадените и реално настъпилите обстоятелства, но безусловно необходимо е най-голямо сходство между тях за да се осигури доказателствена сила на следствения експеримент. В тази връзка решаващият съд се постарал да извърши следствения експеримент при сходни обстоятелства, като време на годината – през есента (деянието е извършено на 23.09.2018 г., а следствения експеримент на 27.10.2020 г.), през деня на слънчева светлина. Няма как обаче да не се вземе предвид, че от датата на деянието до датата на извършване на следствения експеримент е изтекъл повече от двегодишен период - 25 месеца. Налице е била промяна на ситуацията, тъй като на инкриминираната дата според св. И. видимостта му не е била възпрепятствана, предвид обстоятелствата, че височината на процесния жив плет е била друга, същият е бил по-нисък, като е била налице промяна и в клоните и разлистеността на ореховото дърво. В хода на съдебното следствие конкретни доказателства, опровергаващи изложеното от него в тази насока, не са били събрани.

Обстоятелствата, че св. И. е осъждан, че не се е притекъл на помощ на пострадалата К. или, че не е уведомил семейството ѝ за настъпил инцидент не прави априори неговите показания недействителни.

Въпреки налични елементи на незначителни несъответствия, които следва да бъдат отдадени на изтеклия продължителен времеви период от датата на извършване на деянието, индивидуалните способности за възприемане, запаметяване и възпроизвеждане на възприятията им, показанията на пострадалата К. и свидетеля - очевидец И. са първични и преки гласни доказателства, взаимно логически и хронологически съгласуващи се помежду си, относно времето, мястото, авторството на процесното деяние, както и в основни аспекти на неговият механизъм - спирането на подсъдимия с автомобила си в близост до пострадалата на въпросния черен път, блъскането ѝ с ръце в областта на гърдите, завъртането на тялото на пострадалата и падането ѝ встрани от черния път. Налице е съгласуваност и с останалите събрани косвени гласни доказателства, с писмените доказателства и приетите като доказателства по делото експертни заключения на съдебномедицинската експертиза посочени по-горе.

Този състав на съда не приема становището на защитата за опорочаване на проведените в хода на ДП следствени експерименти със свидетелите Й. К. и П.И.. В тази връзка следва да се има предвид, че и двамата посочват едно и също място, на което е била бутната К. и където същата е паднала. Установява се, че и от мястото, на което сочи св. И., че се е намирал, има видимост към мястото, на което е била пострадалата. Настоящият състав, също както и ТРС счита, че в конкретния случай не са налице основания за изключване от доказателствената съвкупност по делото на двата протокола за следствен експеримент, намиращи се на л.101 и л.105 от ДП. Действително, в същите е отразено, че на въпросното следствено действие е присъствал и М. Ц. К., в качеството му на „НТЛ – РУ Троян“. В разпита си като вещо лице (л.138 от НОХД) изготвило фотоскопска експертиза (л.94-99 от ДП), същият заявява, че не е присъствал при провеждане на следствените експерименти извършени в хода на ДП и не се е подписал на двата му предявени протокола. Заявява, че вероятно снимките са направени от неговия колега от НТЛ при РУ на МВР - Троян и той е направил албумите, като се е подписал само на първата страница на двата албума (л.102 и л.106 от ДП). Съгласно разпоредбата на чл.168, ал.2 от НПК присъстието на специалист - технически помощник не е задължително при провеждането на следствения експеримент, като императивното изискване на закона е задължителното присъствие на поемни лица, което е били спазено и при двата следствени експеримента. Следва да се има предвид, че според разпоредбата на чл.7 от НПК, съдебното производство заема централно място в наказателния процес, докато досъдебното производство има подготвителен характер. В тази връзка първостепенният съд по свой почин е извършил следствения експеримент, като добитите при него данни касаещи показанията на двамата свидетели Й. К. и П.И. досежно съставомерните признаци и механизма на деянието не се различават съществено от получените резултати от следствените експерименти проведени в хода на ДП. Единствена

разлика е в по-прецизно установеното място на извършване на престъплението като в тази връзка прокурорът е направил съответното изменение на обвинението по реда на чл.287, ал.1 от НПК.

Настоящият състав намира за неоснователно възражението на защитата касаещо обстоятелството, че пострадалата Й. К. е имала травма на дясната ръка преди датата 23.09.2018г., тъй като нейният съпруг – св. М. К. бил заяви в показанията си, че Й. си е била навяхнала ръката и е имала превръзка. В съдебно заседание св. М. К. (л.140 от НОХД) заявява следното: „Преди две години беше си навяхнала ръката. След това се случи друг инцидент. След като се оправи се случи другият инцидент. Когато си навяхна ръката имаше превръзка. Работеше си, мина й това, беше си в нормален вид и след инцидента вече не може да си движи ръката, не може да вдигне високо ръката Съпругата ми си беше невехнала ръката преди инцидента и беше вързана ръката й в китката. Обездвижена беше ръката й в китката“. Въззивната инстанция счита, че показанията на св. М. К. се тълкуват превратно от защитата. Последният изрично заявява, че съпругата му си е била невехнала ръката в областта на китката преди инцидента, след което се е възстановила, могла е нормално да извършва ежедневните си дейности и чак след това е пострадала от действията на подсъдимия В.. В тази връзка са данните и от медицинските документи, приложени по делото и анализирани по-горе, както и заключенията по съдебно-медицинските експертизи. Последните установяват, че на Й. К. е било причинено травматично счупване на главичката на дясната й раменна кост, обусловило затруднение на движението на дясната й ръка за около 3-4 месеца. Както в заключенията си, така и по време на разпита си в съдебно заседание (л.181 от НОХД) вещото лице заявява, че най-честият механизъм на причиняване на това установено увреждане е падане върху твърда настилка при подпиране в областта на лакътя, като се чупи най-слабото място, което е шийката на костта. Посочва също, че при Й. К. има данни за охлузване в областта на лицето и хематом, които най-вероятно са причинени при падане напред и охлузване на лицето, а хематомът може да се получи при удар с или в твърд предмет. Вещото лице счита, че може при падането да е имало място където К. да си е ударила предмишницата, заявява също, че при механизъм, описан от свидетеля И. и пострадалата, е възможно да се получи това нараняване, като охлузванията на лицето и хематомът могат да бъдат получени по този начин, описан от свидетеля очевиден и от пострадалата. Изложеното дотук дава основание на настоящия състав да остави възражението на защитата без уважение.

Правилно първостепенният съд не е кредитирал показанията на св. Р. В.а – съпруга на подсъдимия и на св. С.С.. Отчетено е противоречието им със заявеното от пострадалата К. и останалите свидетели подкрепящи обвинителната теза досежно мястото на инцидента. Съобразено е още, че св. Р. В.а е съпруга на подсъдимия и несъмнено е заинтересована от изхода на делото, а св. С.С. коли животните, които отглежда подсъдимия и също може да се счете като заинтересован. Също така при извършеното посещение в дома на подсъдимия на инкриминираната дата, служителите на РУ - Троян - свидетелите К. и Г., заявяват, че там са били подсъдимият, неговата съпруга и тяхното дете, но не и свидетелят С.С.. Нещо повече,

нито един от намиращите се пред дома на пострадалата свидетели, а именно самата Й. К., съпругът ѝ М. К., дъщеря ѝ Ц. К., зет ѝ М. М. и св. В.В., не заяви да са видял свидетеля С.С. да минава посока към дома на подсъдимия или обратна посока към центъра на селото.

По отношение на дадените по време на съдебното следствие пред първостепенния съд и пред въззивната инстанция от подсъдимия обяснения, настоящият състав цени същите основно като средство за защита. Теорията и съдебната практика са единодушни, че обясненията на обвиняемия (подсъдимия) освен доказателствено средство са и средство за защита. Същите не следва да се игнорират априори, ако съдържат относими към предмета на делото сведения. Не може обаче да бъде пренебрегвано обстоятелството, че подсъдимият е най-заинтересованата страна в процеса от благоприятен изход на делото. Съпоставяйки обясненията на подсъдимия с останалите събрани по делото гласни и писмени доказателства не е налице взаимна връзка, логичност и последователност между визираните доказателствени източници. Ето защо, обясненията на подсъдимия следва да не бъдат кредитирани като достоверни.

При служебната проверка на обжалвания съдебен акт настоящата инстанция не открива допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Настоящата инстанция намира, че първостепенният съд е направил неправилен извод досежно съдебното минало на подсъдимия В. като е приел, че същият е осъждан. В тази връзка ТРС е изложил доводи, че от приложената по делото справка за съдимост на подсъдимия се установява, че същият е осъждан с Присъда № 92 от 25.09.2013 г. по НОХД № 1048/2013 г. по описа на ОС - Пловдив, влязла в законна сила на 11.10.2013 г., за престъпления по чл.354 а, ал.2, предл.1 във вр. с ал.1 от НК и по чл.354 а, ал.3, т.1 от НК, като на основание чл.23, ал.1 от НК му е наложено общо най-тежко наказание в размер 2 години и 8 месеца лишаване от свобода и глоба в размер 15 000 (петнадесет хиляди) лева. Наложено наказание лишаване от свобода е било отложено на основание чл.66, ал.1 от НК за изпитателен срок от 4 години, който е изтекъл на 11.10.2017 година.

Приел е, че от събраните по досъдебното производство доказателства и по - конкретно от Разпореждане с изх. № С190022-137-0009756 от 01.11.2019 г. на ТД на НАП – гр.София (л.198 – 200 от ДП) се установява, че глобата в размер 15 000 лева е погасена поради изтекла погасителна давност.

Приел е, че в бюлетина за съдимост на В.В. (л.196 - 197 от ДП) е отразено, че В. е реабилитиран по право на основание чл.86, ал.1, т.1 от НК с изтичане на изпитателния срок на 11.10.2017 г., а глобата в размер 15 000 лева е погасена по давност с Разпореждане изх. № С190022-137-0009756 от 01.11.2019 г. на ТД на НАП – гр.София. Счел е, че към датата на извършване на процесното деяние - 23.09.2018г. подсъдимият В. не е бил реабилитиран, предвид неплатената глоба, въпреки изтекият изпитателен срок за наказанието лишаване от свобода.

Действително, наложеното на подсъдимия В. с горесцитираната присъда наказание глоба в размер 15 000 лева не е било платено. Въззивният състав изиска и приложи към настоящото дело всички документи от ТД на НАП – гр.София по изп. дело № 20130007272/2013 г. по описа на ТД на НАП – гр.София (л.42-52 от ВНОХД) образувано срещу В.В.. От същите се установява, че въпросното изпълнително дело е било образувано на 14.10.2013 г., когато е бил получен изпълнителния лист от Окръжен съд – Пловдив касаещ наложеното по НОХД № 1048/2013 г. по описа на съда наказание глоба в размер на 15 000 лева. Единственото изпълнително действие извършено от публичния изпълнител е било изпращането на съобщение за доброволно изпълнение до подсъдимия (л.49 от ВНОХД). Въз основа на подадено от В. възражение по реда на чл.171 от ДОПК (л.50 от ВНОХД) на 27.08.2019 г. с Разпореждане изх. № С190022-137-0009756 от 01.11.2019 г. (л.47 - 48 от ВНОХД) вземането по изпълнителния лист от Окръжен съд – Пловдив касаещо процесната глоба е било погасено по давност от публичния изпълнител.

В конкретния случай първостепенният съд не е съобразил константната съдебна практика задължителна за съдилищата дадена в Тълкувателно решение № 2 от 28.02.2018 г. по т.д. № 2/2017 г. на ОСНК на ВКС. Според т 4. от цитираното ТР : „Реабилитацията е допустима и при неизпълнено наказание глоба, когато за събирането ѝ е образувано изпълнително производство, след последователното изтичане на давностните срокове по чл.82, ал.1, т.5 или чл.82, ал.1, т.4 вр. ал.1, т.5 от НК и сроковете по чл.86 - 88а от НК. В тези случаи през времето от образуването до прекратяването на изпълнително производство абсолютна давност не тече. Разпоредбата на чл.82, ал.5 от НК дерогира само абсолютната давност, но не и обикновената която се прилага и при образувано изпълнително производство. Ако в този срок не се предприемат никакви изпълнителни действия, наказанието глоба става неизпълнимо по принудителен ред на основание чл.82, ал.1, т.5 от НК.“

В контекста на изложеното следва да се прецени дали във връзка със събирането на наложената глоба е изтекъл срокът на обикновената погасителна давност по чл.82, ал.1, т.5 от НК, който е две години. Съгласно чл.82, ал.3 от НК, обикновената давност се прекъсва с всяко конкретно действие, предприето за изпълнението на наказанието (в случая – за принудителното събиране на глобата) и след завършването на това действие започва да тече нов давностен срок. Такова действие в настоящия случай се явява издаването на изпълнителен лист и образуването на изпълнително дело, което е било образувано на 14.10.2013 г., когато в ТД на НАП – гр.София е бил получен изпълнителния лист от Окръжен съд – Пловдив. След това действие започва да тече нов давностен срок по чл.82, ал.1, т.5 от НК, от две години. Този срок изтича на 14.10.2015 година. През него единственото ново действие за принудително изпълнение е било издаването от страна на публичния изпълнител на съобщение за доброволно изпълнение до подсъдимия изх. № 7272 – 000001/07.11.2013 г. (л.49 от ВНОХД), което не е същинско изпълнително действие. От дата 07.11.2013 г. е започнал да тече нов двегодишен даностен срок по чл.82, ал.1, т.5 от НК, който е изтекъл на дата 07.11.2015 г., тъй като по делото не са били извършвани други

изпълнителни действия.

След погасяването по давност на 07.11.2015 г., на вземането за наложената глоба, започва да тече срокът за реабилитация по чл.86, ал.1, т.3 от НК (в този смисъл т.4 от горесцитираното ТР), като въпросният срок е изтекъл на 07.11.2016 година. След тази дата последиците на наложеното наказание глоба са били заличени ex lege и съгласно горесцитираното ТР е настъпила реабилитация за подсъдимия В. и досежно това наказание.

От изложеното дотук следва категоричният и несъмнен извод, че към инкриминираната дата – 23.09.2018 г. В.В. е бил неосъждан (реабилитиран по право).

Тъй като наложеното наказание на В. е четири месеца лишаване от свобода, последният не е осъждан на лишаване от свобода за престъпление от общ характер (реабилитиран по право) и с оглед данните по делото касаещи личността му, съдът намира, че за постигане целите на наказанието и преди всичко за поправянето на осъдения не е наложително същият да изтърпи наказанието ефективно. Съдът прие, че за постигане целите на наказанието и преди всичко за поправянето на осъдения не е наложително той да изтърпи наказанието ефективно, като съобрази данните за личността на дееца – касае се за инцидентна проява в живота му, чистото му съдебно минало, образователния ценз, трудовата му ангажираност, това, че е човек с постижения в областта на изкуството и спорта.

Ето защо, въззивният съд не счита, че откъсването на подсъдимия от социалната му и обществена среда ще допринесе за неговото поправяне. Предвид изложеното, настоящият състав счита, че следва да се измени обжалваната присъда, в частта ѝ, в която е постановено наказанието лишаване от свобода да се изтърпи реално, при първоначален общ режим, като на основание чл.66, ал.1 от НК следва да се отложи изпълнението на определеното от РС – Троян наказание лишаване от свобода в размер на 4 (четири) месеца, за срок от 3 (три) години, считано от влизане на присъдата в сила.

При този изход на процеса разноските за настоящата инстанция в размер на 226 (двеста двадесет и шест) лева, представляващи възнаграждение за вещо лице и 5 (пет) лева за служебно издаване на изпълнителен лист следва да бъдат възложени в тежест на подсъдимия В..

Водим от гореизложеното и на основание чл.337, ал.1, т.3, предложение 2-ро, във вр. с чл.334, т.3 от НПК, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ ПРИСЪДА № 260003/18.12.2021 г., постановена по НОХД № 76/2020 г. от Троянския районен съд, пети състав, в **ЧАСТТА Й**, в която е постановено наказанието

лишаване от свобода да се изтърпи реално, при първоначален общ режим, като **на основание чл.66, ал.1 от НК ОТЛАГА изпълнението** на определеното от РС – Троян наказание лишаване от свобода в размер на 4 (четири) месеца, за срок от 3 (три) години, считано от влизане на присъдата в сила.

ОСЪЖДА ВЛ. КР. В., ЕГН ***** с настоящ адрес : ***, да заплати по сметка на Окръжен съд – Ловеч, сумата от 226 (двеста двадесет и шест) лева, представляващи възнаграждение за вещо лице и 5 (пет) лева за служебно издаване на изпълнителен лист.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____